



ČESKÁ REPUBLIKA

**R O Z S U D E K****J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce: STUDENT AGENCY, s. r. o.**, se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, zastoupený Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, proti **žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

**t a k t o :**

- I. Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí o návrhu žalobce podaném dne 3. 4. 2012 proti uzavření Prováděcí smlouvy č. 85/2011 ze dne 15. 7. 2011 a jejího dodatku č. 1 ze dne 1. 8. 2011, dodatku č. 5 ze dne 28. 11. 2011 a dodatku č. 6 ze dne 27. 12. 2011, které byly uzavřeny mezi Českou republikou – Ministerstvem vnitra na účet České republiky – Ministerstva práce a sociálních věcí a společností Fujitsu Technology Solutions s. r. o. bez předchozího uveřejnění zadávacího řízení, do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 14 826,-Kč k rukám Mgr. Markéty Jančurové, advokátky se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, do tří dnů od právní moci rozsudku.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 24. 10. 2012 domáhal u Krajského soudu v Brně ochrany před nečinností žalovaného ve správním řízení zahájeném na návrh žalobce podle § 114 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), ze dne 3. 4. 2012, který směřoval proti uzavření Prováděcí smlouvy č. 85/2011 a jejích dodatků č. 1, 5 a 6, které byly uzavřeny bez předchozího uveřejnění zadávacího řízení mezi centrálním zadavatelem Českou republikou – Ministerstvem vnitra (dále též „centrální zadavatel“) na účet České republiky – Ministerstva práce a sociálních věcí a společností Fujitsu Technology Solutions s. r. o.

#### I. Procesní stanoviska účastníků

Žalobce v podané žalobě uvádí, že správní řízení bylo zahájeno 3. 4. 2012. Dne 8. 6. 2012 podal k předsedovi žalovaného žádost o opatření proti nečinnosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dne 14. 8. 2012 podal k žalovanému stížnost proti jeho postupu, kde mj. namítal porušení lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 71 správního řádu. Žalovaný však do podání žaloby nereagoval. Žalobce má zato, že žalovaný porušil § 6 odst. 1 a § 71 správního řádu. Žalobce poukazuje na to, že dané správní řízení je řízením podle ZVZ, na které se správní řád plně aplikuje. Podle žalobce tak měl žalovaný rozhodnout o jeho návrhu nejpozději do 60 dnů ode dne 3. 4. 2012, kdy bylo správní řízení zahájeno. Lhůta pro vydání rozhodnutí tak uplynula již dne 4. 6. 2012. Podle žalobce by však přiměřená doba řízení byla překročena i v případě, že by se správní řád na dané řízení nevtahoval. Poukazuje k tomu na nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I ÚS 554/04, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 1 Ans 2/2009.

Žalobce upozorňuje na to, že ve věci uzavření předmětné prováděcí smlouvy obdržel žalovaný obdobný návrh ještě předtím, než mu byl doručen návrh žalobců. Toto předchozí správní řízení bylo zahájeno 7. 2. 2012 a rozhodnutí bylo vydáno 7. 5. 2012. Žalovaný tedy měl dostatečný prostor, aby se s postupem centrálního zadavatele ve věci prováděcí smlouvy seznámil.

Žalobce rovněž zdůrazňuje smysl rychlosti správního řízení ve věcech veřejných zakázek. Navrhuje proto, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobce podaném dne 3. 4. 2012 proti uzavření Prováděcí smlouvy č. 85/2011 ze dne 15. 7. 2011 a jejího dodatku č. 1 ze dne 1. 8. 2011, dodatku č. 5 ze dne 28. 11. 2011 a dodatku č. 6 ze dne 27. 12. 2011 uzavřených mezi Českou republikou – Ministerstvem vnitra na účet České republiky – Ministerstva práce a sociálních věcí a společností Fujitsu Technology Solutions s. r. o., do patnácti dnů od právní moci rozsudku, a povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření výslovně potvrdil, že správní řízení bylo zahájeno dne 3. 4. 2012 a dosud nebylo věcně rozhodnuto. Podle žalovaného však existují okolnosti, které rozhodnutí ve věci brání. Žalovaný učinil celou řadu nezbytných

úkonů za účelem zjištění úplného stavu věci. Poukazuje rovněž na to, že správní řízení vedené pod sp.zn. S196/2012/MOn bylo na základě podnětu žalobce spojeno se správními řízeními sp.zn. S259/2012/VZ a S303/2012/VZ. Nyní je vedeno pod sp.zn. UOHS-S196,259,303/2012/VZ. Podanou žalobu tak žalovaný považuje za neurčitou. Žalovaný dále zrekapituloval jednotlivé úkony, které ve správním řízení uskutečnil a poukázal na to, že žalobce proti usnesením, kterými mu byly uloženy povinnosti k předložení listin osvědčujících jeho aktivní legitimaci, podal rozklady. O těchto rozkladech muselo být podle žalovaného rozhodnuto dříve, než bude rozhodnuto ve věci. Vzhledem k tomu nebylo možné o věci rozhodnout ve lhůtě podle § 71 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tak má za to, že je ve věci činný a že k neodůvodněným průtahům nedochází. Žalobu navrhuje zamítnout.

Žalobce s vyjádřením žalovaného nesouhlasil a v podané replice zdůraznil, že žaloba je určitá, neboť je z ní zcela zřejmé, vydání jakého rozhodnutí se domáhá. Nesouhlasí se žalovaným ani v tom, že by okolnosti bránily rozhodnutí ve věci vydat. Namítá také, že dokumentace k šetřené zakázce není nijak rozsáhlá (obsahuje toliko smluvní dokumenty).

Žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních postojích po celou dobu řízení před soudem (včetně ústního jednání konaného dne 8. 2. 2013). Při tomto jednání žalovaný potvrdil, že rozhodnutí dosud nebylo vydáno. Současně uvedl, že znalecké posudky od prof. Smejkal a Ing. Kolucha obdržel a vydání rozhodnutí již „nic“ nebrání. Poukázal na to, že se nyní připravuje písemné vyhotovení rozhodnutí.

## II. Podstatné skutečnosti

Ze správního spisu vyplynulo, že návrh byl žalovanému doručen 3. 4. 2012.

Dne 10. 4. 2012 žalovaný vydal usnesení, kterým centrálního zadavatele vyzval k předložení podkladů a účastníkům řízení stanovil lhůtu k důkazním a jiným návrhům (do 17. 4. 2012) a lhůtu k vyjádření k podkladům rozhodnutí (do 19. 4. 2012).

Dne 18. 4. obdržel žalovaný vyjádření centrálního zadavatele.

Dne 20. 4. 2012 vydal žalovaný usnesení, kterým podle § 39 odst. 1 správního řádu uložil žalobci ve lhůtě 5 dnů předložit seznam referenčních zakázek obdobného charakteru a rozsahu jako je předmět šetřené zakázky realizovaných k datu 27. 12. 2011. V odůvodnění žalovaný uvedl, že vybraný uchazeč Fujitsu Technology Solutions s. r. o. ve svém vyjádření vyslovil pochybnosti o tom, zda je žalobce aktivně legitimován k podání návrhu, tj. zda splňuje definici dodavatele podle § 17 písm. a) ZVZ.

Dne 27. 4. 2012 obdržel žalovaný vyjádření ze dne 25. 4. 2012, v němž žalobce, s uloženou povinností v usnesení ze dne 20. 4. 2012 nesouhlasil. Poukázal zde na to, že je aktivně legitimován k podání návrhu, neboť poskytuje služby vývoje, provozu a údržby SW aplikací pro vnitrostátní autobusovou dopravu a pro vnitrostátní vlakovou

dopravu, přičemž tyto služby zahrnují zejména infrastrukturu pro rezervaci a prodej jízdenek, provoz a údržbu vozového parku, ekonomické a účetní moduly, provoz intranetových a extranetových portálů a provoz webových portálů. Obdobné služby poskytuje žalobce i pro prodej letenek a dovolené, včetně ekonomických a účetních modulů. Dále se žalobce specializuje na provoz zabezpečených datových sítí s využitím nejnovějších real-time šifrovacích technologií a vykonává dohled nad více než 140 šifrovacími datovými tunely na území České a Slovenské republiky. Tyto služby poskytuje žalobce nejen pro sebe, ale i pro své zákazníky (např. Regiojet, a. s. nebo ORBIX, s. r. o.).

Dne 27. 4. 2012 podal žalobce proti tomuto usnesení rozklad, kde namítal, že uložení povinnosti v napadeném rozhodnutí postrádá jakoukoli právní či věcnou oporu. Poukázal na to, že již v návrhu uvedl, že je dodavatelem, který by mohl plnění veřejné zakázky zadavateli poskytnout, neboť se v rámci svého podnikání zabývá i poskytováním služeb, které byly předmětem prováděcí smlouvy a jejich dodatků. Podle žalobce je nepřijatelné, aby žalovaný vyžadoval předložení referenčních zakázek, tj. údajů, které mají povahu splnění kvalifikace, pokud nebylo vyhlášeno žádné zadávací řízení.

Usnesením ze dne 17. 5. 2012 žalovaný uložil žalobci ve lhůtě do 24. 5. 2012 předložit doklady, z nichž by vyplývalo, že se žalobce v době zadávání šetřené veřejné zakázky aktivně účastnil výběrových řízení, resp. se připravoval na účast v zakázkách (vyjma zakázek, které žalobce popsal ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2012) s obdobným předmětem jako je šetřená veřejná zakázka. Dále bylo žalobci uloženo, aby předložil autentické dokumenty (podnikatelský, marketingový, finanční plán, nákladovou rozvahu), z nichž by vyplývalo, že žalobce v době zadávání veřejné zakázky aktivně podnikal v oblasti poskytování software, licencí a souvisejících IT služeb, resp. že se aktivně připravovala ke vstupu na tento trh a údaje o obratu žalobce vztahujícího se k oblasti podnikání obdobné předmětu šetřené veřejné zakázky.

Ve vyjádření ze dne 22. 5. 2012 žalobce s uloženými povinnostmi nesouhlasil. Zopakoval skutečnosti uvedené ve vyjádření ze dne 25. 4. 2012, které jsou podle jeho názoru dostatečné proto, aby byl k podání návrhu aktivně legitimován.

Dne 24. 5. 2012 podal žalobce proti usnesení ze dne 17. 5. 2012 rozklad.

Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2012 předseda žalovaného usnesení ze dne 20. 4. 2012 potvrdil a podaný rozklad zamítl. Předseda žalovaného dospěl k závěru, že jedním ze způsobů k prokázání toho, zda je žalobce k podání návrhu aktivně legitimován, je, aby žalobce předložil seznam obdobných zakázek, jako je plnění šetřené veřejné zakázky. Nejedná se přitom o prokázání kvalifikace, ale o prokázání aktivní legitimace žalobce.

Usnesením ze dne 23. 7. 2012 stanovil žalovaný účastníkům řízení lhůtu do 6. 8. 2012 k předkládání důkazních či jiných návrhů.

Usnesením ze dne 26. 7. 2012 uložil žalovaný centrálnímu zadavateli předložit originál dokumentace o veřejné zakázce „Uzavření rámcové smlouvy na poskytování licencí k produktům Microsoft“.

Proti usnesení ze dne 23. 7. 2012 podal centrální zadavatel rozklad. Mj. zde argumentuje tím, že žalobce není aktivně legitimován k podání návrhu a je tedy namíste správní řízení zastavit a nikoli v něm pokračovat.

Usnesením ze dne 7. 8. 2012 žalovaný ustanovil znalce – prof. Ing. V. S., CSc. LLM. k vypracování znaleckého posudku, kde odpoví na tyto otázky:

1. Nepřekračuje rozsah plnění stanovený v prováděcí smlouvě č. 85/2011 a jejich dodatcích č. 1 až 6 rozsah plnění stanovený v rámcové smlouvě a jejich přílohách?
2. Je rozsah „doplňkových“ služeb poskytovaných na základě prováděcí smlouvy č. 85/2011 a jejich dodatků č. 1 až 6 v souladu s rozsahem služeb definovaných v příloze č. 2 rámcové smlouvy, v části „pomoc při implementaci desktopových a serverových aplikací“?
3. Odpovídá v plném rozsahu druh a charakter poskytovaných služeb v rámci dodatku č. 5 k prováděcí smlouvě druhu a charakteru služeb, které mohou být poskytovány na základě rámcové smlouvy a jejích příloh, zejména na základě služeb definovaných v příloze č. 2 rámcové smlouvy, v části „pomoc při implementaci desktopových a serverových aplikací“?
4. Odpovídá v plném rozsahu druh a charakter poskytovaných služeb v rámci dodatku č. 5 k prováděcí smlouvě druhu a charakteru služeb, které mohou být poskytovány na základě rámcové smlouvy a jejích příloh, zejména na základě služeb definovaných v příloze č. 2 rámcové smlouvy, v části „pomoc při implementaci desktopových a serverových aplikací“?

K vypracování znaleckého posudku byla stanovena lhůta jednoho měsíce.

Dne 14. 8. 2012 namítl žalobce podjatost ustanoveného znalce.

Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2012 předseda žalovaného usnesení ze dne 17. 5. 2012 potvrdil a podaný rozklad zamítl.

Usnesením ze dne 5. 9. 2012 ustanovil žalovaný znalce – Ing. V. V. k vypracování znaleckého posudku, kde odpoví na tytéž otázky, které byly formulovány v usnesení o ustanovení znalcem prof. Ing. V. S., CSc. LLM.

Usnesením ze dne 1. 10. 2012 byla námitka podjatosti znalce prof. Ing. V. S., CSc. LLM. zamítnuta.

Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 17.10.2012 rozklad.

Přípisem ze dne 16. 10. 2012 oznámil ustanovený znalec Ing. V. V. svoji podjatost. Usnesením ze dne 26. 10. 2012 žalovaný tohoto znalce vyloučil.

Usnesením ze dne 30. 10. 2012 ustanovil žalovaný znalce – Ing. T. K., Ph.D. k vypracování znaleckého posudku, kde odpoví na tytéž otázky, které byly formulovány v usnesení o ustanovení znalcem prof. Ing. V. S., CSc. LL.M. K vyhotovení znaleckého posudku mu byla stanovena lhůta do 14. 12. 2012.

### III. Posouzení věci

Nejprve soud považuje za nezbytné uvést, že souhlasí se žalobcem v tom, že jím formulovaná žaloba je dostatečně určitá. Jak z obsahu žaloby, tak z jejího petitu je zřejmé, že se žalobce domáhá toho, aby žalovaný rozhodl o jeho návrhu podaném dne 3. 4. 2012, který směřoval proti uzavření Prováděcí smlouvy č. 85/2011 a jejích dodatků č. 1, 5 a 6, které byly uzavřeny bez předchozího uveřejnění zadávacího řízení mezi centrálním zadavatelem Českou republikou – Ministerstvem vnitra na účet České republiky – Ministerstva práce a sociálních věcí a společností Fujitsu Technology Solutions s. r. o. Takto formulovaná žaloba je podle názoru soudu dostatečně určitá, neboť je z ní jasně seznatelné, v jakém správním řízení žalobce shledává nečinnost žalovaného i vydání jakého rozhodnutí se žalobce domáhá. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobce v žalobě použil sp.zn. správního řízení před spojením věcí.

Žaloba byla podána včas, tj. ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy ve věci proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání správního rozhodnutí (§ 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“).

Soud se dále zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podat.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V daném případě se žalobce před podáním žaloby domáhal ochrany před nečinností žalovaného u jeho předsedy ve smyslu § 80 správního řádu a vyčerpá tak prostředky, které procesní předpis platný pro řízení (tj. správní řád) stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti tak byly u žalobce splněny. Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné poukázat na to, že takový postup nebyl v daném případě (kdy je žalovaným ústřední orgán státní správy) nutný. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009-79, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz): „[v] případě (...) ústředního orgánu státní správy není (...) na místě trvat na využití formalizovaného návrhu na odstranění nečinnosti k předsedovi Úřadu a až na tento postup vázat soudní ochranu. Striktní trvání na takovémto postupu by bylo přílišným formalismem; (...). Je-li ústřední orgán státní správy liknavý, účastník má bezesporu právo kontaktovat oprávněnou úřední osobu a dotázat se na stav vyřizované věci, případně upozornit na nečinnost daného orgánu a pokusit se situaci vyřešit smírně před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti ke správnímu soudu“.

Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení (tj. správní orgán vydá rozhodnutí), soud žalobu zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

Zdejší soud při jednání uskutečněném dne 8. 2. 2013 zjistil, že žalovaný dosud v předmětném správním řízení rozhodnutí nevydal.

Při posuzování důvodnosti žaloby soud vycházel zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu a příslušných ustanovení správního řádu.

V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 Ans 3/2010, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto obecného principu právního státu ostatně obsahuje nejenom současně platný správní řád (§ 6 odst. 1 správního řádu), ale též správní řády předchozí (srov. např. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu.

Podle § 6 odst. 1 správního řádu vyřizuje správní orgán věci bez zbytečných průtahů. Ustanovení § 71 správního řádu pak stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí. Podle odst. 1 tohoto ustanovení je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu (odst. 2 pak uvádí, co se rozumí vydáním rozhodnutí). Odst. 3 stanoví, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba: a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Podle odst. 4 tohoto ustanovení neběží lhůty pro vydání rozhodnutí po dobu nezbytnou k opatření údajů podle § 6 odst. 2 správního řádu (tj. podkladů od dotčené osoby, stanoví-li tak zvláštní předpis).

Právě popsaná ustanovení správního řádu přitom plně dopadají na řízení podle ZVZ vedené žalovaným. Zdejší soud má přitom konstantně za to, že řízení vedená podle ZVZ je třeba obecně považovat za řízení zvláště složitá a lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 správního řádu tak v těchto řízeních nečiní 30 dní, ale 60 dní.

V daném případě bylo správní řízení zahájeno dne 3. 4. 2012, kdy byl doručen žalovanému návrh žalobce na zahájení řízení. Lhůta pro vydání rozhodnutí však nepočala běžet od tohoto data, jak se domnívá žalobce a ostatně i žalovaný, ale s ohledem na znění § 114 odst. 7 ZVZ až ode dne 19. 4. 2012. Uvedené ustanovení ZVZ, které má v daném případě přednost před obecnou úpravou počátku určujícího běh lhůty pro vydání rozhodnutí obsaženou ve správním řádu, totiž stanoví, že lhůta pro vydání rozhodnutí v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele k obdržení návrhu. Toto vyjádření bylo žalovanému doručeno dne 18. 4. 2012. Do dnešního dne přitom uplynulo téměř 10 měsíců a rozhodnutí stále nebylo vydáno. Tuto skutečnost žalovaný výslovně potvrdil při jednání.

Aplikuje-li zdejší soud na dané řízení § 71 správního řádu, nemůže dospět k jinému závěru, než že je žaloba důvodná.

Soud přitom nepochybně, že žalovaný ve správním řízení prováděl řadu úkonů a současně žalobce žalovanému neposkytoval jím požadovanou součinnost a naopak uplatňováním procesních institutů (zejména podáváním rozkladů proti téměř každému usnesení, které žalovaný vydal) žalovanému vedení správního řízení komplikoval a délku řízení tak, bez ohledu na to, zda záměrně či nikoli, prodlužoval. Je však třeba uvést, že podávat opravné prostředky je právem účastníka správního řízení a nelze tedy žalobci tuto jeho aktivitu jakkoli vytýkat či klást k tíži. Rovněž centrální zadavatel neposkytoval žalovanému požadovanou součinnost, neboť přestože byl již 11. 4. 2012 vyzván k předložení dokumentace k veřejné zakázce, tuto předložil až 31. 7. 2012, navíc se podle žalovaného jednalo o dokumentaci nekompletní.

Přestože tedy žalobce a centrální zadavatel žalovanému efektivní vývoj a faktické provádění správního řízení obecně „ztěžovali“, nelze přehlédnout, že meritorně se žalovaný začal předmětnou věcí zabývat teprve v červenci 2012, kdy si od centrálního zadavatele vyžádal rámcovou smlouvu, a následně v srpnu 2012, kdy poprvé ustanovil znalce. Do té doby (tj. téměř 4 měsíce od zahájení správního řízení) řešil otázku aktivní legitimace žalobce k podání návrhu a opatroval si dokumentaci k veřejné zakázce, resp. trpělivě vyčkával na její předložení. Takový postup považuje zdejší soud za příkře rozporný s požadavkem zakotveným v § 6 správního řádu i lhůtami obsaženými v § 71 správního řádu, a to i se zohledněním § 71 odst. 4 tohoto zákona.

Pokud jde o dokumentaci k veřejné zakázce, tak tu si žalovaný vyžádal od centrálního zadavatele 11. 4. 2012 a stanovil pro její předložení lhůtu 7 dní, která marně uplynula 18. 4. 2012. Poté žalovaný centrálního zadavatele k předložení dokumentace znovu vyzval až usnesením ze dne 26. 7. 2012. Více než tři měsíce tedy žalovaný předložení dokumentace nijak neurgoval ani neučinil žádný jiný úkon, který by mohl být vnímán jako pokus dokumentaci si od zadavatele opatřit. Podle názoru soudu takový postup žalovaného založil jeho nečinnost.



Pokud se žalovaný domnívá, že lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela ode dne, kdy centrálního zadavatele k předložení dokumentace vyzval, až do dne, kdy centrální zadavatel dokumentaci předložil, nelze s ním souhlasit. Ustanovení § 71 odst. 4 správního řádu totiž stanoví, že lhůty pro vydání rozhodnutí neběží po dobu nezbytnou k opatření podkladů od dotčené osoby, umožňuje-li je zvláštní předpis vyžadovat. Dobou nezbytnou je přitom podle názoru soudu třeba zásadně rozumět dobu, kterou žalovaný pro předložení podkladů stanoví v usnesení, jímž je osoba k předložení podkladů vyzvána. Tato doba může být na základě odůvodněné žádosti prodloužena, pokud si to okolnosti případu vyžadují. V daném případě tedy dobou nezbytnou k přeložení dokumentace byla lhůta 7 dní, která uplynula ještě předtím, než zadavatel předložil vyjádření podle § 114 odst. 6 ZVZ a než tedy lhůta k vydání rozhodnutí vůbec začala běžet. Lhůta pro vydání rozhodnutí tak začala běžet 19. 4. 2012.

Stavění lhůty podle § 71 odst. 4 správního řádu na několik měsíců nemůže být založeno na postupu správního orgánu, který k předložení podkladů jedenkrát vyzve a poté několik měsíců vyčkává, zda osoba, která byla k předložení podkladů vyzvána, tyto podklady předloží, přestože jí již dávno lhůta k jejich předložení uplynula. Absurdnost závěru žalovaného o stavění lhůty dokresluje právě dané řízení, neboť podle žalovaného zadavatel nepředložil kompletní dokumentaci ani do dnešního dne. Byl-li by závěr žalovaného správný, lhůta pro vydání rozhodnutí by tedy stále neběžela, resp. by ani nezačala běžet. Pokud by zadavatel dokumentaci nepředložil vůbec, nezačala by lhůta běžet nikdy a žalovaný by nebyl povinen ve věci nikdy rozhodnout. Takový závěr tedy nemůže být správný.

Pokud jde o argumentaci, podle níž žalovaný podstatnou část správního řízení řešil otázkou aktivní legitimace žalobce k podání návrhu, což mělo žalovanému znemožňovat ve věci samé rozhodnout, ani tato argumentace nemůže vyvrátit závěr o tom, že žalovaný byl v daném řízení nečinným.

Ze správního spisu totiž vyplynulo, že žalovaný na základě sdělení centrálního zadavatele shledal pochybnost o aktivní legitimaci žalobce k podání návrhu, a proto jej usneseními ze dne 20. 4. 2012 a dne 17. 5. 2012 vyzval k předložení listin, na základě nichž měla být otázka aktivní legitimace zodpovězena. Žalobce však namísto požadovaných listin podal proti oběma usnesením rozklady (dne 27. 4. 2012 a 24. 5. 2012). Je třeba souhlasit se žalovaným, že o těchto rozkladech bylo namíste rozhodnout předtím, než by bylo vydáno meritorní rozhodnutí. Podle názoru soudu však bylo na žalovaném, aby učinil vše pro to, aby byla rozhodnutí o rozkladech vydána bez jakéhokoli prodlení, a aby u svého předsedy (jakožto rozkladového orgánu) urgoval rozhodnutí o rozkladech, zvláště pak za situace, kdy na něm záviselo posouzení aktivní legitimace žalobce a tedy osud celého řízení, v němž má být rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě 60 dní. Pokud žalobce podal rozklad proti prvnímu usnesení dne 27. 4. 2012 a předseda žalovaného o něm rozhodl dne 19. 7. 2012 (tedy téměř po třech měsících), nelze dospět k jinému závěru, než že takové rozhodnutí nebylo vydáno bez zbytečného odkladu. To samé pak lze uvést i ve vztahu k řízení o rozkladu proti druhému usnesení (rozklad byl podán dne 24. 5. 2012 a rozhodnuto o něm bylo až dne 29. 8. 2012).

Aplikuje-li soud na danou situaci § 71 odst. 4 správního řádu, tak nelze připustit, že by nezbytnou dobou k vyžádání podkladů mohla být i doba, po kterou trvalo rozkladové řízení, v délce tří měsíců. Byl-li proti usnesení o uložení povinnosti předložit požadované podklady podán rozklad a žalovanému se nepodařilo zajistit skutečně neprodlené rozhodnutí o tomto rozkladu (byť rozhodování v obou stupních správního řízení je rozhodováním téhož správního orgánu a úřední osoby podílející se na vydávání druhostupňového rozhodnutí působí, obrazně řečeno, „na stejné chodbě“), bylo na něm, aby na tuto situaci odpovídajícím způsobem procesně reagoval, včetně případného přerušování řízení. V daném případě tak ale neučinil, řízení ve věci ponechal v běhu, aniž by v něm jakkoli pokračoval, čímž v nečinnosti založené již na počátku správního řízení pokračoval.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že lhůta 60 dní stanovená pro vydání rozhodnutí ve věci žalovanému počala běžet dne 19. 4. 2012 (neběžela toliko 5 dní po doručení usnesení k předložení podkladů ze dne 20. 4. 2012 a 7 dní po doručení usnesení ze dne 17. 5. 2012) a uplynula již ve středu dne 30. 6. 2012. Pokud tedy žalovaný dopustil, aby lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula ještě dříve, než se začal návrhem věcně zabývat, svojí nečinností nepřipustně prodloužil délku daného správního řízení, která se v důsledku toho promítá i do současného stavu. Za této situace je již nadbytečné, aby se soud zabýval dalšími úkony uskutečněnými žalovaným ve správním řízení po tomto datu, neboť lhůta pro vydání rozhodnutí již marně uplynula a žalovaný byl nečinný. Tuto nečinnost přitom nemohly jakékoli další úkony v řízení odčinit, ale nanejvýš prohloubit.

#### IV. Závěr

Zdejší soud tedy uzavírá, že se v daném správním řízení dopustil žalovaný nečinnosti, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost rozhodnout a k tomu mu stanovil lhůtu patnácti dnů. Soud považuje tuto lhůtu za přiměřenou, s ohledem na dobu, která již od zahájení správního řízení uplynula a rovněž na skutečnost, že již má žalovaný opatřeny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a vydání rozhodnutí „nic nebrání“, jak ostatně uvedl zástupce žalovaného při jednání.

#### V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému, který právo na náhradu nákladů řízení nemá. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000,- Kč, dále odměna zástupkyně za tři úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky po 2100,- Kč a tři paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč, tj. 7200,-Kč, podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, a za jeden úkon právní služby - účast na jednání soudu dne 8. 2. 2013 ve výši 3100,- Kč a paušální náhrady hotových výdajů

300,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Celkem tedy činí náhrada nákladů za zastupování žalobce advokátkou 10 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně předložila osvědčení o registraci k DPH, byla zmíněná částka za odměnu a náhradu hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný je tedy povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobce 14 826,-Kč. K tomu mu byla stanovena přiměřená lhůta.

### **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. 2. 2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová